

være. Naar vi holde os hertil, at det var for at stikke vore Agerbrugere fuldt saa meget som vort Agerbrug, eller, rettere sagt, for at stikke vort Agerbrug gennem vore Agerbrugere, at vor Lovgivning er bleven til, hvad den er, og især i den senere Tid har faaet en Udvi-ling, som gaaer løs paa at gjøre denne Stand ligeberettiget, sætte den paa lige borgerlig Fod med alle andre Stænder, saa komme vi maastee til at opfatte Sagen noget anderledes, og her komme vi da hen paa det, som egentlig er det vanskelige Punkt i denne Sag. Det ærede Medlem sagde, at han holdt meget paa Contractsfriheden, og det er ogsaa min Mening; vi skulle holde paa Contractsfriheden, nemlig paa Friheden til at kunne indgaae Contracter; dersom der paa et senere Tidspunkt, efterat vi først ere komne til en Erkjendelse af Jagtrettens Betydning, skulde findes 2 Mænd, som under lige Vilkaar stillede sig overfor hinanden og contraherede, den ene med Jord til Udleie og den anden for at leie Jord, og de da ved denne Contract kom til Enighed om, at den, som leiede, skulde være fattet paa aarligen at afstaae saamegen Jord, som udfordres til at føde noget Kaa- og Daavildt paa, saa siger jeg, at den Contract bør kunne indgaaes; hvorfor ikke føde Kaa- og Daabyr ligesaa godt som Stude? Enhver saadan Contract bør kunne indgaaes, men derom er ikke Spørgsmaal i dette Dieblik; vi befinde os nemlig ligeoverfor en Mængde Contracter, som ikke grunde sig paa en saadan frivillig Dvereenskomst, som have en Stilling imellem Leie og Gie, som vi ei maae glemme, fordi, dersom vi oversee det, komme vi til at tilintetgjøre en væsentlig Deel af vor borgerlige Berettigelse. Det er paa det under, Staten særlligt staaende Gods, som er givet igjennem Livsfæste til en egen Art af Leie, til et Forhold mellem Gie og Leie, at Banskelligheden fremtræder med Hensyn til Jagtberettigelsen, og det er paa dette Gods, at det maae findes sin Afgjørelse, og en Afgjørelse til Gunst for Brugerne, dette vil vistnok her være Hovedsagen, og om muligt uden at træde Herlighedsæiernes Nydelse for nær; thi her er langt mindre Spørgsmaal om en Fordeel — det er nemlig kun Faa, som vinde 4 Rbd. ved en Fri-

dag at gaae ud for at styde Ræve — end om en Nydelse; her er i det Hele taget langt mindre Spørgsmaal om at opgive en Fordeel, end om, i Erkjendelse af det Villige og Nødvendige, ligeoverfor Andre at opgive noget af Det, som man, som sagt, maae betragte som det Charakteristiske ved Sagen; det er det, som vi skulle have forsøgt paa at parre sammen i denne Lov, og det er det, som jeg troer, man ikke har gjort; men jeg troer, man muligens kunde bringe det dertil, hvis vi turde haabe, at Regjeringen i denne Retning vilde yde os nogen Understøttelse, naar vi komme paa Lovens næste Stadium. Kunde vi nogenlunde komme til Enighed om, at det maatte være Grundlaget for den Jagtlovgivning, som fyldestgjørende skal kunne tilfredsstille det nærværende Dieblik, saa troer jeg, at vi allerede ved denne Behandling vilde have bragt den et heelt Skridt videre, men jeg troer, at vi gjøre mindre Ret i for strengt og for fast at fæste Duet paa, hvad der er skeet i en anden Landsdeel; vi maae indrømme, at Forholdenes Magt der har havt noget at betyde, vi bør i det Hele taget mindre spørge: skulle vi gjøre det eller det, fordi det er gjort paa et andet Sted, end vi bør spørge: skulle vi gjøre det eller det, fordi det passer paa vort Sted her. Det er aldeles vist, at man i den Lovgivning, saaledes som den er traadt frem, kan see et Jingerpeg paa hvad der er det Princip, som egentlig er det herskende i vor Regjering, og derfor kunde vi let, naar der fremtræder Lovforslag, som ere afvigende derfra, komme til at mene, at det er sandsynligt, at deri indeholdes en Østergiven for mægtige Indflydelser; men hvad skulle vi saa stemme derimod? vi skulle stemme en ligesaa vægtig Indflydelse derimod; vi skulle give Regjeringen Leilighed til at kunne sige: Landets Repræsentanter i Folkethinget have stemmet saa stærkt imod den Udtydning, vi have villet give det Grundlag for Jagtlovgivningen, som egentlig er Regjeringens, at det ikke vil være os muligt at sætte det igjennem. Det skal altsaa, synes mig, mindre være vor fælles Bestræbelse paa det næste Standpunkt at føre denne Lov netop hen til det, som den er bleven for en anden Landsdeel, end at bringe den saa nær i Sam-